

CÓRRER PER AMOR

ANNA COMET

Pròleg de Toni Padilla

CÓRRER PER AMOR

Anna Comet

PRÒLEG DE TONI PADILLA

PRIMERA EDICIÓ: FEBRER DEL 2022

© ANNA COMET PASCUA, 2022

© DEL PRÒLEG: TONI PADILLA, 2022

DISSENY DEL PLEC DE FOTOS: AUSTRALIA COMUNICACIÓN E IMAGEN, S.L.

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2864-4

DIPÒSIT LEGAL: B. 429-2022

FOTOCOMPOSICIÓ: MOELMO, S.C.P

IMPRÈS A CATALUNYA - *PRINTED IN CATALONIA*

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

ÍNDEX

Pròleg de Toni Padilla:

Una cursa doble per trencar silencis 9

1. Començar	13
2. Trobar	25
3. Canviar	37
4. Quedar-se	49
5. Dormir.....	63
6. Adaptar-se.....	75
7. Moure's	91
8. Explicar.....	101
9. Celebrar.....	115
10. Competir.....	127
11. Il·lusionar-se.....	141
12. Esperar	151
13. Tenir energia	165
14. Comptar enrere	183
15. Estar cansada	201
16. Acostar-se al final	213

17. Patir	225
18. Plorar dona la vida	239

No puc acabar sense explicar-vos

<i>abans que...</i>	251
-------------------------------	-----

1

COMENÇAR

La jornada és freda. Molt freda, però radiant. El cel s'ha vestit d'aquell blau intens que adoro i que és l'únic responsable que deixi de maleir els tremolors que s'apoderen de mi aquests dies secs i congelats de desembre.

Esmorzo mig encongida, abraçant amb força la tassa de cafè bullent, mentre espero que la llenya, que fa poc que crema a la llar de foc que acabo d'encendre, comenci a escalfar.

Tinc la mirada clavada al jardí glaçat que albiro des de la taula del menjador i el televisor està encès. De fons, sento els lladrucs dels gossos que *El encantador de perros* intenta ensinistrar. És un clàssic a casa. Els dissabtes i diumenges al matí, quan no tenim pressa, donem un parell de tombs al butlletí de notícies del 3/24, encara amb les lleganyes posades i, quan ens adonem que aquells titulars ja els hem sentit massa

cops i tenim clar quin temps farà el cap de setmana, un dels dos deixa anar «Posem els gossos?», i qui té el comandament més a prop sap que ha de prémer el número 6.

Fa tants anys que mirem en César a *El encantador de perros*, en Borja a *Malas pulgas* o en Chris a *Veterinario al rescate* que la majoria dels capítols els trobem repetits, però els deixem posats igualment mentre anem xerrant d'altres coses o fem els plans del dia. Ens fan companyia.

Vam començar a mirar-los perquè conviure amb la nostra gossa, la Rita, quan era un cadell, va ser una autèntica bogeria. És una bòxer. Una gossa apassionada, entregada, esbojarrada i, quan era una cria, força indomable. La seva intensitat ens va desbordar durant anys. Així que, una mica desesperats, vam assistir a classes d'ensinistrament, vam llegir llibres, miràvem documentals i aquests programes, que, encara que pugui semblar una bestiesa, ens han servit.

És diumenge. Encara amb pijama, estem esmorzant. En Ramon pujarà a fer esquí de muntanya amb un amic i jo tiraré cap a la costa, al Maresme, que avui hi ha cros. Tot i que no és la meva especialitat, m'agrada competir en cros. Els diumenges que n'hi ha tenen un gust especial. Són competicions atlètiques, que es disputen entre els mesos de novembre i març, de distàncies entre quatre i deu quilòmetres, i es corren en un circuit marcat però a camp obert. Tot i que acostumen a ser dies freds i poc confortables, tenint en compte que correm amb calceta i top, és un molt

bon entrenament per encarar la meva temporada de curses de muntanya, que acostuma a arribar entre mitjans i finals d'hivern. Des que vaig aparcar la competició d'esquí de muntanya l'any 2015, hi he trobat una bona manera de mantenir el ritme de cursa durant els mesos de menys activitat.

Per sort, la majoria es disputen en zones una mica menys fredes del lloc on vivim, un lloc on la boira a l'hivern és part d'un decorat força incòmode, humit i fred.

D'altra banda, acostumada a les curses de muntanya, que sempre ens fan matinar, els crosos, a la meva categoria sènior, es corren entre mig matí i migdia.

És un gust llevar-se amb calma, esmorzar plàcidament amb en Ramon, abans no marxem tots dos, i sortir a estirar les cames i activar el cos encongida dins del meu abric de plomes i la gorra de llana tot passejant la Rita, que amb la seva energia m'acaba de desvetllar.

Deu fer ja unes tres o quatre temporades que participo en aquestes competicions i reconec que m'agraden. M'ha atrapat l'ambient amb els companys d'equip, fer una cosa diferent de la que he fet mitja vida, m'entusiasma trobar-me corrent en absoluta llibertat i notant l'aire fred a totes les parts del cos... Sí, són dies que gaudeixo, que assaboreixo, i enguany aquest sentiment encara ha agafat més força.

Recordo aquell divendres d'estiu al capvespre que vam agafar direcció al Ripollès per fer una pujada fugaç al

Taga —un cim preciós i emblemàtic de 2.040 metres d'alçària a la serra Cavallera per sobre de poblacions com Ribes de Freser, des d'on havíem sortit aquell dia, Bruguera o Pardines. Dona una visió preciosa de 360 graus sobre les valls que l'envolten i a l'altura dels ulls d'altres grans muntanyes, com el Puigmal —i havíem aprofitat per fer quatre fotos de «postureig» amb una llum rogenca preciosa que ens va acompanyar poc abans d'anar caient en la foscor de la nit.

Sota els nostres peus, s'entreveia la vall submergida en una capa de broma tèrbola formada després de tantes hores de calor i, de mica en mica, la fresca del vespre convidava a entrar en una situació de repòs.

Havíem arribat a la furgoneta que gairebé era negra nit. Mentre ens trèiem la roba molla de suor, decidíem que pararíem de camí cap a casa per fer un mos.

Aquests plans improvisats de final de setmana, de quan no tens ni responsabilitats ni obligacions, sempre ens havien agradat.

Sèiem en uns bancs de fusta sense respatlles d'una taula que donava al carrer, i els nostres cossos, cansats de tota la setmana i de l'entrenament, es recolzaven contra la paret empedrada, encara calenta de tota la jornada al sol, del restaurant de poble al qual havíem anat a parar. Picàvem unes olives amb pinyol i assaboríem una cervesa, la meua sense gluten, ben fresca en un got glaçat que regalimava gotes gèlides vidre avall fins a tocar-nos els dits. Em vaig deixar portar per aquest moment de plaer relaxat:

—Ramon... fa uns dies que dono voltes a una cosa.

No va respondre, només va aixecar la vista del got glaçat amb els ulls expectants. Estic segura que el primer que li va passar pel cap va ser: «A veure aquesta on vol anar ara... És que no es pot estar quieta?». Ni de bon tros es podia imaginar amb quina li sortiria en aquell moment.

—Ja sé que havíem dit de deixar passar Marathon des Sables i després buscar augmentar la família, però ho veig massa enllà. —Esperar a fer Marathon des Sables significava esperar fins al proper mes d'abril, més de mig any enllà, que era quan es disputaria la prova.

Els ulls se li van il·luminar. De cop! No va pronunciar ni una sola paraula, però la seva mirada m'ho va dir tot. Els llavis es van torçar suaument en forma d'una U molt oberta i va somriure discretament, dissimulant una alegria continguda per respectar-me el moment. Era molt conscient que per a mi no era gens fàcil prendre aquella decisió.

N'havíem parlat en altres ocasions, fins i tot, encara que respectava la meua posició, havia comportat alguna discussió de parella. Ell ho tenia molt clar darrerament i en tenia moltes ganes; jo, fins al moment, no em sentia a punt.

Tenia altres prioritats i no estava disposada a triar. No estava preparada per deixar tot allò que m'havia costat tants anys d'aconseguir. No trobava el moment de dir «D'acord, pero uns mesos i ho reprenc més tard».

En part era perquè no sabia si seria capaç de reprendre-ho. El pes social s'havia encarregat, durant molts anys, de dir-me que el dia que fos mare la meua carrera esportiva s'hauria acabat, tant pels canvis que suportaria el meu cos, presumiblement incompatibles amb l'esport d'alt rendiment, com perquè un cop arribés el nadó a aquest món tenia l'obligació moral de fer-me'n càrrec, i aquest fet anava estretament lligat a no poder viatjar, per tant, a no poder competir.

Quina mare abandonaria el fill, deixant-lo amb el pare, de tant en tant, per qüestions professionals?

Amb el seu accent centreamericà, em va dir «Hi posarem una ventosa perquè els fòrceps no entren; tu empeny tant com puguis i entre els dos el traurem». I així va ser. Amb dues o tres vegades n'hi va haver prou i ja vam veure el cosset brut de sang i placenta com marxava a mans de la llevadora per netejar-lo i, ràpidament, posar-me'l sobre el pit.

El món es va aturar. El batec del monitor que controlava el petit cor de l'infant quan encara era dins del meu ventre havia deixat de dibuixar corbes a la pantalla i ja no marcava el compàs del silenci de l'habitació. Els moviments del ginecòleg i de la llevadora eren pausats i plàcids. S'havia esborrat tot el que ens envoltava. La respiració accelerada, a la qual m'havia dut l'instant del part, s'havia assossegat, notava com el meu cor es calmava i la musculatura de tot el cos

s'anava afluint al mateix temps que m'envaïa una sensació de pau inexplicable.

Li va costar uns segons fer sonar la veu en forma de plor, i seguidament va tossir. Un esternut, un de sol, i va seguir somicant mentre buscava, com un peixet, un murgó on agafar-se. L'instint animal és bestial. Aquella coseta esprimatxada i completament indefensa, que obria els pulmons per primer cop, ja buscava com sobreviure omplint-se l'estómac.

Era el divendres 10 d'agost a les 23.06 de la nit. Pesava 2,6 quilos i feia 48,5 centímetres. A falta d'algunes proves mèdiques, estava en plenes facultats. Havia arribat a la setmana 37 de gestació —el normal són unes 40, però a partir de la 37 ja no es considera prematur— i no portava un llacet de regal, però el fet d'haver-se avançat era un obsequi en aquest punt de l'embaràs.

Per a mi quedar embarassada és renunciar. És aturar-me i convertir-me, per uns mesos, en alguna cosa que no soc jo. Representa oblidar-me de l'esport, de sortir a córrer, de fer esquí de muntanya, d'anar al gimnàs, de sentir-me forta, de mantenir-me activa. Deixant de banda, evidentment, el vessant més competitiu i la incertesa de la tornada.

L'embaràs se'm fa una muntanya. M'imagino fent classes d'aiguagim, corrent a saltets i fent exercicis dins de la piscina, sortint a caminar suau una estoneta o, com a molt, fent una mica de bicicleta estàtica.

Amb tot el respecte per a les persones a qui els agrada fer-ho, ho sento, però això no fa per a mi.

Què faré tot el cap de setmana dels mesos d'hivern tancada a la furgoneta mentre en Ramon esquia? Què faré les tardes d'entre setmana un cop acabada la feina? He de passar-me nou mesos de casa al despatx, del despatx al sofà i del sofà al llit a dormir?

Em conec prou bé per saber que, si no és necessari per a la salut i el benestar del futur nadó, no estic preparada per a una etapa així.

Em fa basarda guanyar deu o dotze quilos, en el millor dels casos. Menjar per a dues persones i reposar. Reposar molt.

Perquè això és el que se suposa que han de fer les embarassades, no?

Però la batalla interior és campal. M'adono que el projecte familiar és potent, que amb en Ramon estem bé i que, després d'un bon grapat d'anys casats, uns quants més de vida en comú i força més d'amistat, val la pena donar-hi continuïtat. Realment, sense sentir una crida biològica gaire intensa —crec que mai l'he notat—, tenim ganes de ser pares, d'unir-nos entre nosaltres amb el llaç més fort que pot existir.

I no ens enganyem, els anys passen i allò que fa tant de temps que vaig aparcant no trobaria mai el seu espai. Mai serà el bon moment, mai estaré preparada al cent per cent, mai estaré disposada a renunciar a tot allò a què crec que hauré de renunciar.

Encara estirada a la llitera del part, entre aquelles parets que feia hores que m'acompanyaven, me'l mirava, incrèdula, mentre xumava instintivament el mugró d'uns pits enormes que feia mesos que s'havien apoderat del meu cos. De tant en tant somicava perquè l'havia perdut i, amb la poca traça que hi teníem tots dos, procuràvem que el tornés a agafar.

No sabia què era més sorprenent, si aquell cos calent que ocupava una petita part del meu tòrax i que encara no m'havia apropiat com a fill o la cara d'admiració d'en Ramon. Estava aclaparat, l'hi intuïa i ho sabia. En Ramon feia molt de temps que esperava aquest moment i no tenia cap mena de dubte que seria un gran pare. Vestit amb una bata blau fosc des de feia hores, ens observava bocabadat amb un somriure que no podia esborrar de la cara.

La llevadora, quan va veure que tot estava sota control, ens va deixar uns instants d'intimitat que vam omplir de silenci i somriures. Segurament també de dubtes, però l'adrenalina ens els estava tapant, ja seríem a temps d'arribar-hi.

Ens vam fer les típiques fotos de pares novells. En Ferran i jo, en Ferran i en Ramon i tots tres.

Al cap d'unes dues hores, entrada la matinada, ens traslladaven a l'habitació.

Soc atleta, periodista i entrenadora, i amb en Ramon tenim una empresa relacionada amb els hàbits saludables. L'esport ho és tot per a mi i la competició

d'alt nivell té data de caducitat, així que hi dedico molts esforços i hores ara que estic en el bon moment. La resta de professions són allò que em sustentaran en el futur i per aquest motiu les porto totes amb tanta agilitat com puc. Cada cosa al seu moment. Si aparco ara la meua carrera d'atleta, d'aquí uns anys no la podré reprendre; la resta d'ocupacions, en canvi, seguiran allà, mentre les vagi alimentant, esperant-me.

El meu dia a dia està organitzat segons els entrenaments. M'acostumo a llevar d'hora per fer el primer, esmorzo, treballo una estona i vaig pel segon, excepte els dimarts i els dijous, que ens entrenem amb un grup d'atletisme de fons que m'ha ensenyat moltes coses, a part de regalar-me bons amics i companys. La resta del dia combino la feina amb el descans quan soc a casa. Si no soc fora competint o entrenant-me amb la selecció.

Tot i així, he decidit que no vull esperar a fer Marathon des Sables —una cursa de sis etapes al desert del Sàhara, al Marroc—, tot i que en aquest moment hi renuncio sense tenir gaire clar si mai més tindrè l'oportunitat d'anar-hi. És La Cursa —en majúscules—, aquella prova que tot atleta voldria poder incloure en el seu currículum per la seva duresa, perquè és emblemàtica, perquè és una de les més reconegudes a escala internacional i és difícil aconseguir que t'hi convidin. Però queda gairebé un any. És massa. No tinc ni idea de si ens costarà molt o poc. Conec amics que han estat anys buscant-ho i sé que els ha generat angouxa, tristeses i maldecaps. És una possibilitat que,

si arriba, no accepto ajornar-la més per una cursa que seguirà disputant-se. No desitjo carregar a la consciència aquest fet per haver volgut esperar massa temps.

Vaig fer un glop de cervesa ben fresqueta i vaig seguir:

—Acabo la temporada al setembre i ens hi posem amb calma. Sense pressa, sense pressió. Jo continuaré amb les meves històries, planificaré la propera temporada i seguiré entrenant-me. Quan arribi, arribarà. Ho veus bé?

En Ramon sap de sobres que quan verbalitzo les coses és que fa temps que hi dono voltes, que les he avaluat i que, segurament, ja hi ha poc marge per fer marxa enrere.

Sense trigar gaire a reaccionar, va deixar anar una broma molt seva que pronuncia sempre que aconselleix alguna cosa de mi que fa temps que espera. Va mirar amunt, com buscant alguna cosa entre el no-res, i va dir:

—Senyor, ets tu?

Vam esclafir a riure. Aquelles paraules em responien. No calia seguir-ne parlant més. Així que ens vam acabar les cerveses i en vam demanar una segona ronda embolcallats d'un estat eufòric. Vam sopar acompanyats d'una conversa amena sense ser gaire profunda, però animada. El cansament de la tarda del divendres havia desaparegut.